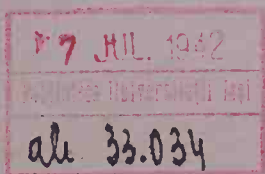
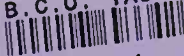

PASTORALA

I. P. S. IRINEU, MITROPOLITUL
MOLDOVEI SI SUCEVEI

PREOȚIMEA ȘI RĂZBOIUL SFÂNT CONTRA HIDREI BOLȘEVICE

I A Ș I
TIPOGRAFIA ALEXANDRU A. ȚEREK, STRADA MÂRZESCU No. 9
1 9 4 1

† IRINEU,

PRIN HARUL DUMNEZEIESC ARHIEPISCOP AL IAŞILOR ŞI MITROPOLIT AL MOLDOVEI ŞI SUCEVEI, IUBITULUI CLER AL DE DUMNEZEU PĂZITEI NOASTRE EPARHII, DAR ŞI PACE DELA DUMNEZEU TATĂL, FIUL ŞI SFÂNTUL DUH.

Un vânt nesănătos, a suflat acum un sfert de veac, o duhoare otrăvită s'a abătut asupra jumătăţii de răsărit a Europei, asupra pravoslavnicului popor rus. Ideile bolnave ale lui Lenin, Troţki et Compania, impregnate de virusul masoneriei iudaice, au fost însuşite de seminaristul dezertor Stalin, ajuns dictator roşu al republicei sovietice, şi de şleahta pistruiată şi pestriţată din jurul lui, şi puse la temelia nouăi organizaţiuni a statului bolşevic.

Ateism şi comunism sunt cele două cuvinte funeste care exprimă cele două principii călăuzitoare ale doctrinei nihiliste, care, puse în practică, aveau să fericească pe norodul rusesc şi pe cele 200 de seminţii diferite, ce alcătuiesc U. R. S. S. şi să coboare raiul pe pământ. Nu numai pe întinsul pământ locuit şi cotropit în scurgerea câtorva veacuri de nesăţioşii stăpânitori autocraţi ai norodului muscălesc, ci pe întregul glob pământesc, în întreaga lume. Căci, pretutindeni, în toate continentele, în sânul mai tuturor popoarelor, a pătruns otrava bolşevică, semănată cu multă îndârjire, stăruinţă şi sacrificii de tot felul, de către agenţii G. P. U.-lui.

Dar ateismul şi comunismul sunt himere, năluciri şi aiurări ale unor minţi bolnave şi pe ele nu se poate construi nimic sănătos, cum nu se poate construi o cetate sau o casă în văzduh.

Intr'adevăr, ateismul este tăgăduirea categorică şi totală a existenţei lui Dumnezeu. Dar ateism, în înţelesul strâns al cuvân-

tului, nu există, pentrucă omul este creat de Dumnezeu şi nu poate trăi fără credinţa în Dumnezeu, cum a zis de mult păgânul **Omer.** „*Toţi oamenii doresc cu înfrigurare de Dumnezei*", sau cum se exprimă marele şi strălucitul scriitor bisericesc, fericitul **Augustin:** „*Ne-ai făcut pentru tine, Doamne, şi neliniştit este sufletul meu până se va odihni întru tine*". A scoate dar cu totul pe Dumnezeu din mintea şi din inima omului este cu neputinţă, orice ar face şi oricât s'ar strădui el. Singurul lucru ce pot face pretinşii atei, este să înăbuşească pentru un timp în sufletul lor credinţa în Dumnezeu, care va izbucni cândva cu putere irezistibilă. Căci câţi dintre acei, care s'au fălit o viaţă întreagă cu necredinţa lor, n'au exclamat pe patul de moarte, s'au în faţa unei nenorociri de care au fost loviţi: **„O Dumnezeule!"** Sau ce fac alţii? Schimbă pe adevăratul, realul Dumnezeu, cu Dumnezei falşi, pun pe scaunul slavei dumnezeieşti, se închină ca lui Dumnezeu, le este Dumnezeu o patimă sufletească, precum: iubirea nesăbuită de slavă lumească, sau de bani, ori de plăceri trupeşti, cum zice sfântul apostol Pavel despre lacomi, că *pântecele este Dumnezeul lor*, sau dorinţa de răzbunare, sau ura împotriva unei anumite stări de lucruri, sau lupta pentru înfăptuirea unui ideal greşit, sau progresul, sau societatea, sau omenirea, sau un învăţat, sau un înţelept, sau un erou etc., aşa încât mintea şi inima nu sunt niciodată văduvite de credinţa în Dumnezeu, care în aceste cazuri este un falş Dumnezeu. De aceea s'a zis cu multă dreptate, că de pe altarul sufletului omenesc nu lipseşte niciodată Dumnezeirea, numai că necredincioşii o înlocuesc, îi substitue dumnezei falşi, sau cum a zis **Voltaire:** „*Cei care vor să se scape de Dumnezeu - ateii - sunt în stare să născocească tot felul de inepţii pe care să le pună în locul său*". Tot el, Voltaire, care a fost un mare necredincios, este cel care a zis: „*Dacă Dumnezeu n'ar exista ar trebui inventat*". Un mare scriitor şi învăţat francez din zilele noastre, *Felix Le Dantec*, care se recunoaşte fără înconjur ateu şi a scris o interesantă carte despre ateism, susţine că ateismul este o infirmitate, adică o scrinteală din naştere a minţii, sau chiar o monstruozitate. Ateii, sau mai exact cei ce-şi zic atei, sau pretinşii atei - căci, cum rezultă din cele de până aci, atei adevăraţi nu există - nu sunt dar întregi la minte. Aceasta a exprimat-o, cu 2500 şi mai bine de ani în urmă, *psalmistul David* prin cuvintele: „*Zis-a cel nebun în inima sa: Nu este Dumnezeu*".

Fiind deci o lipsă, un defect din naştere, o boală sufletească pe care am putut-o numi organică, ateismul este o boală a individului, iar nu a mulţimii. El nu poate cuprinde massele de oameni, nu e o boală socială o psihoză şi nu se propagă prin contagiune. Numai snobismul sau interesul pot determina în împrejurări date să se alipească mai mulţi indivizi la această rătăcire, dar un popor întreg de atei, fie el oricât de mic şi oricât de degenerat, sau de cult, nu se poate, este principial exclus, să existe, n'a existat şi nu va exista. Fiascul dat de bolşevism dovedeşte aceasta în chip indiscutabil pentru prezent şi viitor, iar Etnografia, Sociologia, Istoria, Preistoria şi Arheologia o dovedesc, fără putinţă de replică pentru trecut.

Toţi etnografii şi sociologii, toţi istoricii începând cu străvechiul *Plutarh* – toţi cercetătorii epocii preistorice şi arheologii atestă în chip unanim că n'a existat popor fără credinţa în Dumnezeu, oricât de primitivă, de groslană, de rătăcită ar fi credinţa unuia sau altuia din popoarele care au trăit sau trăesc încă în vreun colţ al globului pământesc.

De aceea nici încercarea mai mult decât îndrăzneaţă a conducătorilor bolşevismului de a scoate din sufletul poporului rus pe Dumnezeu n'a izbutit, cu toate silniciile şi mijloacele drăceşti de propagandă bezbojnică la care s'a recurs de autoritatea de stat. Cei care fuseseră crescuţi în principiile religunii creştine, şi-au păstrat ascunsă în inimă credinţa lor şi după introducerea bolşevismului, aşteptând numai momentul prielnic, ca să fie mărturisită pe faţă, iar în inima tineretului, crescut cu grijă specială în vederile bolşevismului, ateismul n'a prins rădăcini temeinice. Această din urmă stare de fapt s'a confirmat de numeroase cazuri din actuala cruciadă contra bolşevismului. Astfel, ofiţerii absolvenţi ai şcoalei de războiu din Leningrad (recte Petrograd), făcuţi prizonieri de oştile germane, s'au rugat să fie botezaţi; alţi 27 prizonieri căzuţi în mâinele ungurilor au şi fost botezaţi; un însemnat număr de prizonieri, făcuţi de armata română, au cerut în Bucureşti şi li s'a admis să se ducă într'o biserică, unde s'au rugat cu multă căldură, ca cei mai buni creştini şi au sorbit cu nesaţ cuvintele preotului care le-a grăit cuvinte creştineşti de mângâiere; iar toţi prizonierii pe care i-am găsit în spitalele de răniţi din Iaşi – cu excepţia unui singur ofiţer – au primit bucuroşi să fie stropiţi cu apă sfinţită, s'au închinat şi au sărutat sfânta

cruce din mâna preotului și cruciulița ce am dat-o fiecărui bolnav. Recunosc că aceste câteva cazuri sunt ca o picătură de apă față de un lac, dar ele sunt semnificative și mă întăresc în convingerea nestrămutată ce am, că mâna lui Dumnezeu lucrează minunat, că ateismul bolșevic va fi distrus din rădăcini în scurt timp și că credința creștină se va sălășlui din nou în mintea și inima poporului care a fost fala ortodoxiei.

Comunismul este al doilea cap al hidrei bolșevice, care a vărsat în lume otrava sufletească cea mai distrugătoare din câte se cunosc. El este înăsprirea și împingerea la extrem a ideilor socialiste ale jidanului german *Carl Marx*, adică un sistem social, care urmărește să schimbe viața lumii prin reforme economice, la a căror temelie stă în prima linie suprimarea proprietății particulare și introducerea în locul ei a proprietății colective, sau obștească, ori în comun, de unde își trage și numele. Punctul de plecare al comunismului este concepția materialistă despre lume, că adică tot ce există se reduce la materie și funcțiunile ei. Nu există dar suflet, Dumnezeu, viață spirituală, altruism, idealism și deci religie și biserică. *„Religia este opium pentru popor“* a zis Marx și a repetat după el *Lenin*, făuritorul bolșevismului, și cu el împreună toți bolșevicii. *„Religia și comunismul sunt incompatibile, atât teoretic cât și practic“*, a zis un alt doctrinar comunist, *Bukharin.* Dacă deci între religie și comunism este incompatibilitate, nimic mai firesc, mai logic, mai strigent decât compatibilitatea, cârdășia, tovărășia dintre comunism și ateism. Ceeace s'a și petrecut: comunismul și ateismul au dus lupta împreună pe toate tărâmurile, dar cu cea mai mare îndârjire pe cel religios. Iată d. p. o frântură din ce a spus *Lunaciarski*, comisar (ministru) la instrucția publică, intr'o conferință cu titlul:

„Pentruce nu trebue să credem în Dumnezeu“. *„Noi urîm* – zice el – *creștinătatea și pe creștini. Chiar cei mai buni dintre ei trebue considerați ca cei mai răi vrăjmași ai noștri. Ei predică iubirea de aproapele și mila, ceea ce este contrar principiilor noastre. Iubirea creștină este o piedică la desvoltarea revoluției. Jos cu iubirea de aproapele. Ceea ce ne trebue este ura. Trebue să știm a urî. Numai cu* **acest preț vom cuceri universul.** *Am sfârșit cu regii pământului, să ne ocupăm acum de regii cerului.* **Lupta**

antireligioasă *nu trebue restrânsă numai la Rusia,* **ea trebue dusă în lumea întreagă.** *Lupta trebue desfăşurată şi în ţările musulmane şi în cele catolice, cu aceleaşi scopuri şi întrebuinţând aceleaşi mijloace*".

Iată preceptul talmudic: **„Tob şebegoim harog"** admis şi aplicat cu vârf şi îndesat de bolşevism. Iată dovada de nerăsturnat a legăturii cu jidovismul nu numai prin leaderii jidovi ai bolşevismului, ci şi prin doctrina talmudico-masonică.

Documente mai vechi şi noi, date la iveală acum, dovedesc nu numai legătura strânsă dintre bolşevism şi jidovism, ci chiar că bolşevismul este opera finanţei iudeo-masonice internaţionale, în fruntea căreia stau bancherii jidovi din'prea creştinele (?) ţări Anglia şi Statele Unite din America de Nord, care în actualul războiu au luat partea bolşevicilor. Astfel se ştie că *bancherul jidov american Iacob Schiff* a transformat în revoluţionari 50.000 de ofiţeri şi soldaţi ruşi, încă din timpul războiului ruso-japonez din anul 1903, trimiţându-le cantităţi enorme de scrieri revoluţionare în lagărele din Japonia, unde erau deţinuţi ca prizonieri. Acelaşi jidov s'a lăudat în public, în 1917, că revoluţia rusească a reuşit în mare parte mulţumită ajutorului său financiar, iar ziarul *New York Times*, din 24 Martie, acelaşi an, a destăinuit, că acest iidov a finanţat revoluţia rusă cu 12 milioane de dolari. Insuşi *Serviciul secret al Statelor Unite ale Americii* a dat publicităţii, în Martie 1920, un raport din care reiese că tot jidanul Schiff, împreună cu ziarul jidovesc, dar cu nume german **„Vorwärts"**, din New York, au dat jidanului **Troţki,** sume importante pentru reuşita revoluţiei ruse. Din acelaşi document mai reese limpene, că banca Kuhn et Co. din New York, stă în strânse legături cu banca Lazare Frères din Paris şi cu banca Gunsburg din Paris, Leningrad şi Tokio şi că toate aceste bănci jidoveşti lucrează mână în mână cu marea bancă jidovească Speyer et Co. din Londra, Paris şi Frankfurt, care sprijină bolşevismul.

La întrebarea: pentruce dau bancherii jidovi aşa de mare ajutor bolşevismului, a răspuns însuşi „*Jewish Cronicle*", organul oficial al jidovimii engleze, din 1919, care constată cu satisfacţie, că, din cei vreo 5 milioane de jidani, care trăesc în Rusia, peste o treime sunt funcţionari în slujba regimului sovietic. Să se noteze că acest mare număr era în 1919, dar de atunai până acum

cu cât va fi sporit ?! Acelaşi ziar se exprimă într'alt număr din acelaşi an, că numărul mare al jidanilor bolşevici se explică prin aceea, că *„idealurile bolşevismului sunt identice cu multe din idealurile supreme ale jidovimii"*, în special cu zadarnica lor speranţă – adăugăm Noi – de a ajunge, la venirea lui 'Mesia cel aşteptat de ei, să fie stăpânii întregei lumi, cum auzirăm pe Lunacearski că trage nădejde şi bolşevismul. In fine, o ultimă mărturie: jidanul Cohan scria în revista „The Comunist", din 12 Aprilie, 1919:

> *„Putem spune fără exagerare, că marea revoluţie bolşevică a putut fi realizată* **numai cu ajutorul ovreilor.** *Ei sunt aceia care, nu numai că au condus şi conduc şi azi destinele sovietelor, dar şi în viitor conducerea va fi cu siguranţă tot în mâinile lor. Chiar dacă nu sunt soldaţi ovrei în armata sovietică, totuşi ovreii sunt acei care, în comitetele şi organiţiile sovietice conduc, în calitate de comisari, massele proletariatului spre victorie"*.

Urmărind acelaş scop infam, ateismul şi comunismul au pornit, sub firma comună a bolşevismului, cu aceleaşi mijloace, la războiul sacrileg împotriva lui Dumnezeu şi a bisericii sale: Zeci de mii de mitropoliţi, episcopi şi preoţi au fost închişi, schingiuiţi sălbatec deportaţi şi în cele din urmă, sau chiar dela început, asasinaţi mişeleşte. Acelaşi lucru s'a petrecut şi cu credincioşii din toate straturile sociale, care nu s'au lepădat cu totul de credinţa creştină. Intreaga populaţie a fost terorizată şi silită prin tot felul de mijloace perfide şi tiranice să îmbrăţişeze ateismul. Pentru tineret s'au înfiinţat cursuri de ateism, s'au scris cărţi, s'au redactat reviste, jurnale şi tot felul de publicaţiuni, s'au organizat spectacole, procesiuni ateiste etc. etc. şi s'a lăsat frâu liber tuturor patimilor josnice şi viţiilor celor mai degradatoare, pentru ca el, tineretul, să fie momit şi ţinut strâns în mrejile imoralismului bolşevic. Copiii au fost opriţi să fie botezaţi, părinţii lor n'au avut voie să le vorbească de Dumnezeu, de Biserică, de cele sfinte, iar dela vârsta de 7 ani au fost luaţi din sânul familiiior şi crescuţi, la un loc băieţi şi fete, sau mai exact, lăsaţi fără nicio creştere, în cea mai groaznică mizerie fizică şi morală, ca nu cumva să încolţească în inima lor credinţa religioasă. Bisericile au fost închise, sau transformate în cinematografe, teatre, muzee ateiste,

depozite de alimente, de muniţii sau, ce e şi mai grav, în grajduri de vite sau în closete publice, cum s'a făcut cu altarul bisericii studenţilor din curtea rezidenţei mitropolitane din Cernăuţi. Sfintele icoane din biserici şi chiar din casele particulare au fost pângărite şi arse în grămezi, sfintele odoare, veştminte etc. au fost distruse, sau profanate prin întrebuinţarea lor pentru servicii murdare. Intr'un cuvânt nimic n'a rămas sfânt pentru aceşti monştri cu faţă de om. Moralitatea, nemai întemeindu-se pe religiune, a decăzut cu desăvârşire, libertatea de gândire şi de acţiune a fost sugrumată în întregime de teroare şi absolutism, iar buna-starea materială a fost isgonită din împărăţia bolşevică de lipsa şi mizeria care rânjesc pretutindeni, din cauza fiascului dat de colectivizarea averii.

Victimele bolşevismului ateist şi comunist se ridică, după statistici riguros întocmite la 32 de milioane, în cei 25 de ani de domnie a bestiei roşii. Astfel, după însăşi estimările sovietice, au fost asasinaţi de G. P. U. numai în primii 5 ani (1917-1922) după revoluţie: 1.776.393 de inşi din care: 28 de episcopi, 1215 preoţi, 6000 de profesori, 9.000 de medici, 54.000 de ofiţeri, 260.900 de soldaţi, 11.000 de ofiţeri de poliţie, 58.500 de gardineni publici, 12.500 de proprietari, 353.250 de intelectuali, 195.950 de lucrători şi 815.100 de ţărani. Câţi vor mai fi fost sacrificaţi în restul de 20 de ani (1922-1941) numai Dumnezeu îi ştie. La cifrele de asasinaţi sunt de adăugat, după socotelile englezeşti: 1.400.000 de morţi în războiul civil din 1917-1921; 10.240,000 de morţi în timpul şi din cauza foametei din 1921, consecinţă a războiului civil; alte 10.000.000 de morţi în foametea din 1932-1933, provocată de colectivizarea forţată a întregei economii ţărăneşti.

Reacţiuni dinlăuntru împotriva acestor masacre în massă nu s'au putut produce, sau dacă s'au produs, au fost înnecate în sânge. După toate aparenţele, ateismul era generalizat şi sigur de dominaţie, iar credinţa religioasă, câtă mai rămăsese, sta ascunsă în sanctuarul inimilor, pentru ca să izbucnească clocotitor, acum când oştile biruitoare ale cruciadei antibolşevice au dus cu ele şi au întronat domnia libertăţii religioase. Revenirea în massă la creştinism, care se face în Ucraina cu nespus entusiasm, se va urma şi

realiza cu siguranță și în restul muribundei împărății sovietice. Imbătați de succesele ce li se părea că au înăuntru și urmărind cu fanatism întruchiparea nebunului lor vis de a cuceri întreaga lume, pentru a o infecta cu otrava lor distrugătoare, bolșevicii au provocat revoluția spaniolă, au atacat Finlanda, au pus stăpânire pe țările baltice, ne-au smuls Basarabia și Nordul Bucovinei, au plămădit rebeliunea din 21-24 Ianuarie a. c. și se pregăteau să atace și pe poporul german..., dar paharul nelegiuirilor era plin și a trebuit să se verse, îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu era pusă la grea încercare și a trebuit să isbucnească, majestatea sa era adânc nesocotită și jignită și trebuia satisfăcută. Strigătele milioanelor de mucenici dintre rușii pravoslavnici și ale atâtora dintre frații noștri transnistrieni, basarabeni și bucovineni s'au înalțat la cer și *„au strigat cu glas mare, zicând: Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru...?“* (Apocalips 6,10) și au repetat cu Psalmistul: *„Pentru ce, Doamne, stai departe, pentru ce stai departe la vreme de necaz? Scoală, Doamne, Dumnezeul nostru. Inalță mâna ta. Nu ne uita mereu pe noi, smeriții robii tăi.* (Psalmul 9,21-32). Și Domnul din cer a auzit glasul lor și s'a milostivit spre ei și a trimis pe Arhanghelii săi de pe pământ: Hitler, Antonescu și Mannerheim, și au pornit aceștia cu oștirile lor, purtând semnul crucii pe piept și în inimă, și au dus războiu cu Balaurul cel mare, roșu ca focul, și l-au biruit și l-au alungat cu rușine, iar sinagoga Satanii au năruit-o și au risipit-o în cele patru vânturi ale pământului și în locul ei au înălțat altar sfânt Dumnezeului îndurărilor și al păcii.

* * *

Prea cucernici preoți și împreună slujitori,

Pentru voi anume am scris rândurile de până aci despre bolșevism, ca să vă împrospătez celor ce cunoșteați cele spuse în ele și să aduc la cunoștința celor ce nu le știau, colosalele proporții ale primejdiei ce ne păștea, caracterul cu totul sfânt al războiului ce ducem și datoriile ce ni se impun în aceste împrejurări tuturor fiilor neamului, dar mai cu osebire nouă celor duhovnicești, păstorilor sufletești, călăuzitorilor pe căile mântuirii și ale fericirii pământești și cerești a drept credinciosilor fii ai poporului român.

Prin voi, cuvintele, sfaturile, îndemnurile mele propoveduite pe înțelesul mulțimii, vor răsuna în mai multe urechi, vor lumina mai multe minți, vor încălzi mai multe inimi, vor căli mai multe voințe.

Bolșevismul a fost, căci încurând va trece în domeniul istoriei, cea mai mare primejdie ce se poate închipui, atât pentru neamul nostru românesc, cât și pentru întreaga omenire. Pecând însă pentru omenire el constituia un singur pericol, cel religios, adică răspândirea ideilor atéiste și comuniste, pentru noi, Românii, el era un îndoit pericol: și religios și național, căci ne amenința și cu pustiirea ateismului și a anarhiei și cu cotropirea gliei strămoșești și a populației băștinașe. Un an încheiat frumoasele și mănoasele meleaguri ale Basarabiei întregi și ale Bucovinei de Nord, cu circa 3 milioane de frați ai noștri, au stat sub călcâiul ciubotei bolșevice. Reproduc după ziarul local **„Moldova"**, din 2 August curent, cum au operat bolșevicii în Basarabia în acest lung an ce scoartă pregăteau ei Basarabiei:

> „Se știe, că după ocuparea Basarabiei de bolșevici, evreii din România, ca și mulți din Galiția și din restul Rusiei, au invadat Basarabia, ridicându-se totalul lor în provincia dintre Prut și Nistru, la circa un milion. Ziarul **„Raza"** scrie, că orașele Basarabiei, în special Chișinăul, Tighina, Bălți, Ismail și Cetatea Albă, ca și Cernăuții Bucovinei, gemeau de numărul exagerat de mare al fiilor lui Iuda. Unii dintre aceștia aveau conducerea efectivă a întregii Basarabii, iar Românii erau scoși din casele lor, în care se instalau evreii. Cu ocazia eliberării Basarabiei de sub robia roșie, s'au găsit mii de familii românești locuind în câte o singură cameră, în propria lor casă, iar în rest locuind jidani localnici sau veniți din altă parte. Ceea ce însă constitue mai mult decât o senzație este descoperirea planului bolșevicilor de a evacua populația românească din întreaga Basarabie, pentru ca în locul acesteia să fie plasați exclusiv jidanii din diferite părți ale Rusiei. In acest scop, bolșevicii arestaseră și deportaseră până la 13 Iunie 1941, în robie peste 30.900 de persoane din întreaga Basarabie. In noaptea de 13 spre 14 Iunie mai fusese arestate în întreaga Basarabie circa 20.000

de persoane. Toţi au fost închişi în vagoane de vite şi transportaţi spre centrul Rusiei. Numai din Chişinău fuseseră arestate peste 5.000 de persoane. In noaptea de 22 spre 23 Iunie urmau să fie arestaţi toţi preoţii, toţi cei ce făcuseră cereri de repatriere, precum şi toti intelectualii din sate şi oraşe. In ajun fuseseră aduse în gara Chişinău 20 de dube pentru arestări şi fuseseră pregătite 300 de vagoane. Dacă nu isbucnea războiul, n'am fi găsit în întreaga Basarabie nicio urmă de intelectual român".

Acelaşi tablou sinistru şi pentru cele petrecute în Bucovina, cu adausul la amândouă a indescriptibilor orori, distrugeri, schingiuiri şi asasinate săvârşite de oştile bolşevice în retragerea lor în debandadâ.

Iată deci pentru ce războiul acesta este sfânt, cum l-a numit cu drept cuvânt şi cel dintâiu Conducătorul Statului şi Comandantul suprem al armatelor victorioase româno-germane de pe frontul românesc, Generalul Ion Antonescu.

Este sfânt acest războiu, fiindcă a fost dus pentru desrobirea de asuprirea păgână şi sălbatecă a fraţilor noştrii bucovineni, basarabeni şi cu deosebire a celor transnistrieni. Este sfânt, fiindcă a fost purtat pentru prăbuşirea ateismului şi secătuirea puterii lui de răspândire în lume şi pentru biruinţa Crucii, simbol sfânt al Bisericii Mântuitorului lumii, Iisus Hristos.

A fost dat de Dumnezeu Neamului nostru românesc, să fie încă din vremea năvălirilor barbare şi în curgerea veacurilor ulterioare, zidul de apărare al creştinităţii şi al culturii şi civilizaţiei, care a'a putut desvolta şi înflori în pace şi în linişte în apusul european. In vremea năvălirilor, hoardele asiatice se opreau mai mult timp pe meleagurile noastre, îşi indestulau nesăţioasele lor pofte din bunurile strămoşilor noştri daco-romani şi plecau mai departe mult înblânziţi; iar voievozi: Mircea cel Mare, Vlad Ţepeş, Mihai Viteazu, Ştefan cel Mare, Vasile Lupu, Ioan Vodă cel Cumplit şi alţii s'au opus cu piepturile şi oştile lor barbariei semilunei şi sălbătăciei tătărăşti. Şi acum Dumnezeu ne-a ajutat să ne scăpăm fraţii de sub jugul necredinţei şi al sălbătăciei bolşevice şi ne-a învrednicit să luptăm, alături de vitejii fii ai poporului german şi de voluntari ai mai tuturor naţiunilor creştine ale Europei: ortodocşi, romano-catolici şi protestanţi, la înmormântarea bolşevismului ateu şi comunist.

Să dăm dar slavă, mulțămită și închinăciune unicului și adevăratului Dumnezeu. Dumnezeul părinților noștri, că ne-a avut totdeauna în sfânta sa pază și că ne-a dăruit pe tânărul și de bun augur Suveran, Majestatea Sa Regele Mihai I, omonimul lui Mihai Viteazu, și pe înțeleptul și energicul în timp de pace și neînfricoșatul viteaz în timp de războiu, Generalul Ion Antonescu, Conducătorul și Salvatorul Statului, care a dus la biruință oștile româno-germane.

Datoria cea mai sfântă în ceasul de față este, scumpilor mei împreună-lucrători, să săpați adânc pe lespezile inimii fiilor voștri sufletești credința neclintită în Dumnezeu, supunere desăvârșită Majestății Sale Regelui Mihai I, respect și dragoste nețărmurită Generalului Ion Antonescu și guvernului său, recunoștință vie oștirii biruitoare.

Să piară neghina necredinței de ori ce fel de pe ogorul sufletului românesc!

Să domnească cea mai desăvârșită încredere în cuvântul Generalului Antonescu, că o vieață nouă, mai bună și mai fericită va fi partea tuturor fiilor scumpei noastre Patrii.

Precum în cursul acestui războiu, așa și acum către sfârșitul și după sfârșitul lui, căutați să vă împliniți toate datoriile ce vă impune chemarea sfântă în a cărei slujbă stați, astfel că misiunea voastră de îndrumători sufletești să se vădească prin fapte sfaturile și povețele voastre să fie îndreptate spre familiile celor plecați pe front, arătându-le, că cine luptă în războiul de acum, luptă pentru o cauză sfântă prin nimicirea necredincioștlor, care au alungat chipul Dumnezeului celui viu din sfintele Altare.

Răscoliți în inimile celor rămași la vetre simțirea înaltă a eroismului și a demnității naționale, astfel ca același foc al dragostei de neam și lege să încălzească toată suflarea românească.

Privegheați, cu mare băgare de seamă, ca în enoriile ce le păstoriți să nu intre spioni sau alți agenți ascunși ai vrăjmașilor noștri, ce caută a afla lucruri despre oștirea noastră, lucruri ce nu trebuesc spuse nimănui. Gura enoriașilor să fie mută pentru orice străin ce întreabă despre treburile ostășești sau despre așezămintele de orice natură ale neamului nostru. Când aflați că streini merg prin parohie, căutându-și diferite rosturi, anunțați autoritatea polițienească civilă sau militară, care va lămuri identitatea celor necunoscuți. Paza satelor noastre este în seama au-

torităților polițienești, dar ele trebuesc ajutate în misiunea lor cu informațiile enoriașilor.

Sfătuiți pe credincioși — ca până după sfârșitul războiului — să nu privească în grupuri mari sborul avioanelor, chiar când acestea poartă culorile naționale. Vrăjmașii noștri, care nu țin la legile onoarei și ale moralei, își vopsesc avioanele lor întocmai ca ale noastre, și subt această înșelătorie, sboară peste orașe, sate și ogoare și ucid lumea pașnică și nevinovată. Bolșevicii sunt fiii lui Satan și ca tatăl lor lucrează în lume.

Orice dispoziție dată de Onoratul Guvern și autoritățile locale să fie dusă la îndeplinire, fără șovăire. —

Căutați și îndemnați pe cei rămași la vatră, să poarte grijă ca toată recolta grânelor să fie strânsă la timp. Să nu se risipească agoniseala gospodăriilor, ci dimpotrivă fiecare să-și întrebuințeze avutul cu rost și economie.

Ogoarele ce vor fi semănate cu grâu de toamnă să fie pregătite, arate și însămânțate la timp. Economia națională trebue sporită, ca să acoperim orice nevoi întâmplătoare.

Fiecare enoriaș să-și strângă cele necesare pentru iarnă din timp. Cei mai înstăriți să ajute pe cei mai puțin prinși, ca astfel fiecare să aibă cele de trebuință.

Dacă aceste îndatoriri sunt obligațiuni pentru orișice cetățean, voi, cucernici preoți, aveți și alte chemări duhovnicești.

Voi știți, că în vremuri de războiu se ivesc fel de fel de necazuri și suferințe. Toate acestea vi se aduc la cunoștința voastră, ca ceice aveți răspunderea pentru sufletele enoriașilor, în fața lui Dumnezeu și a țării.

Să nu rămână deci suferință nealinată de voi. Pentru fiecare să găsiți un cuvânt de întărire și o mână de ajutorare. Să fiți părtași la bunuri și la dureri cu enoriașii ce-i păstoriți, ca și de aici să se înțeleagă rostul vostru de *adevărați părinți.*

Orice inițiativă luată pentru binele obștesc să vă găsească pe voi în frunte, cu toată greutatea faptei voastre. Dacă aveți în enorii spitale cu răniți, cercetați cu toată luarea aminte pe acești eroii ai neamului ce și-au vărsat sângele pentru slava Bisericii și prestigiul Patriei. In caz că nu aveți spitale în parohie, atunci nu obosiți cu strângerea de ajutoare în bani și alimente, pe care să le predați Societății Crucea Roșie sau Sfintei Mitropolii. Darurile voastre sunt podoabe creștinești și vor face bucuria celor ce-și

caută sănătatea în spitale. Până acum aţi dat dovadă că aţi ascultat chemarea Bisericii şi nădăjduim că veţi spori, de acum înainte, forţele voastre în câmpul carităţii creştine.

Luaţi aminte, că războiul acesta e o piatră de încercare pentru slujitorii Altarelor. De vrednicia preoţească va depinde prosperitatea în viitor a Bisericii.

Să fiţi deci, cucernici preoţi şi împreună slujitori, cei dintâi la muncă, la pildă bună, la sfat duhovnicesc, la ajutorare, la ascultare şi împlinirea poruncilor date. Purtarea voastră în oraşe şi sate să lumineze ca astrele de pe cer, căci voi sunteţi lumina lumii şi sarea pământului.

Cei din urmă să fiţi voi la lăudăroşenii, la cleveteli, la recompense, la îmbulzeală pentru afaceri şi averi, şi la tot ce degradează demnitatea omenească şi pătează prestigiul hainei clericale. Niciodată preoţimea noastră nu s'a despărţit de greutăţile cu care se luptă poporul.

Dar tocmai faptul acesta a ridicat prestigiul nostru în tot cursul istoriei naţionale. Să fim toţi vrednici de acest prestigiu pe care l-au câştigat înaintaşii noştri.

Conducătorul Statului va cântări, cu dreptate, munca voastră, şi ca unul din cei mai aleşi fii ai Bisericii ortodoxe naţionale va ctitori aşezământ puternic bisericesc pe plaiurile lui Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazu. O epocă de glorie se arată la orizont pentru Biserică. Fiţi pregătiţi, prin fapte, pentru ziua cea mare ce vine.

Increzători în puterea voastră de muncă, ascultare şi jertfă, vă dorim tot binele şi ajutorul dela Dumnezeul părinţilor noştri, iar Noi Vă binecuvântăm cu arhierească binecuvântare toate străduinţele la care sunteţi chemaţi.

Dată în reşedinţa Noastră din Iaşi, azi 3 August 1941.

1985